

Κυριακή 10η Μαΐου 2026

Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος.

(Ἰω. 4, 5 – 42).

«...οὐ μή διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰω. 4, 14).

Δίψα. Μία πανανθρώπινη ἀνάγκη. Δίψα σωματική καί πνευματική. Σήμερα, στήν ἀναστάσιμη περίοδο πού διατρέχουμε, συμπορευόμαστε μέ τόν Ἰησοῦ στή Σαμάρεια. Πηγαίνουμε μαζί Του νά ξεδιψάσουμε ἀπό τά νόματα τοῦ ζωντανοῦ νεροῦ πού θά μᾶς κερᾶσει, ὅπως τά προσφέρει στή διψασμένη Σαμαρείτιδα στό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Δίψα σώματος καί δίψα ψυχῆς ἔχει αὐτή ἡ γυναίκα πού πλησιάζει τόν Κύριο. Ἡ δίψα τοῦ σώματος ικανοποιεῖται εὐκόλα. Ἡ δίψα τοῦ πνεύματος λύνεται ἀπό τή συνομιλία της μέ τήν πηγὴ κάθε δροσιᾶς, μέ τόν Δωρεοδότη Θεό. Ἐμεῖς, ὡς συνοδοιπόροι τοῦ

Χριστοῦ, ζητᾶμε νά σβήσουμε τή δική μας ἔσωτερική δίψα, γιά νά μὴν ἀποξηραθοῦμε στό καμίνι τῆς καθημερινότητας.

Ἡ εὐλογημένη Σαμαρείτιδα πῆγε στό πηγᾶδι τοῦ Ἰακώβ νά ἀντλήσει ὑλικό νερό. Ἐκεῖ συνάντησε τόν Ἰησοῦ καί βρῆκε τήν πηγὴ τοῦ ἀληθινοῦ ὕδατος, πού εἶναι ἀθάνατο καί πάντοτε ζωντανό. Αὐτό τό ὕδωρ δέν εἶναι μία ἰδέα ἢ μία διδασκαλία. Τό ἀληθινό νερό, πού παρέχει ὁ Χριστός, εἶναι αὐτό τό ἴδιο τό δικό Του πρόσωπο.

Ὁ Κύριος καί Θεός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι αὐτός πού ξεδιψάει κάθε ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητη δίψα τῆς ἄγνοιας, τοῦ ψεύδους καί τῆς κακίας. Ἡ Σαμαρείτιδα διψοῦσε ψυχικά γιά τόν ἀληθινό Θεό. Διψοῦσε ἐπίσης γιά τὴν ἀλήθεια, πού χάθηκε μέσα στίς ἀνθρώπινες γνῶμες καί ἀπόψεις, καί γιά τὴν ἀρετή, πού εἶναι ὁ μόνος ἀσφαλῆς δρόμος γιά τὴ σωτηρία. Ὁ διάλογος πού ἔκανε μέ τόν Κύριο τὴν ξεδί-

φασε, ἐπειδή στό Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ βρῆκε τήν ὀλοκλήρωση τῆς ὑπαρξίης της. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τῆς ἀποκάλυψε τή Θεότητά Του καί ἔτσι τήν ἀναζωογόνησε μέ τήν ἀπέραντη δροσιά τῆς παρουσίας Του.

Αὐτή ἡ ἐσωτερική δίψα τῆς Σαμαρείτιδας εἶναι μία ὑπαρξιακή ἀνάγκη κάθε ἀνθρώπου. Κάθε ἄνθρωπος αἰσθάνεται μέσα του τήν ἀνάγκη μιᾶς πνευματικῆς δροσιᾶς, μιᾶς ἀληθινῆς παρηγοριᾶς, μιᾶς βουτιᾶς σέ κάτι ἀπέραντο καί αἰώνιο, πέρα ἀπό τά καθημερινά καί τετριμμένα. Αὐτή τήν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου τήν μπλοκάρουν ἡ ἄγνοια τοῦ Θεοῦ, τό ψέμα τοῦ κόσμου καί ἡ ξεδιάντροπη ἀνηθικότητα.

Ὑπάρχουν πολλοί θεοί στόν κόσμο. Τούς δημιούργησε τό ἀνθρώπινο μυαλό. Τούς ἔπλασε ὁ φόβος, ἡ ἀνασφάλεια, ἡ ἐπιθυμία καί οἱ ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων. Σέ κάθε περιοχή τῆς γῆς δημιουργήθηκαν οἱ τοπικοί θεοί, πού συ-

νταιριάζουν μέ τόν πολιτισμό καί τίς παραδόσεις τοῦ κάθε λαοῦ. Κάποιοι ἀπό τούς θεούς αὐτούς ἀπλώθηκαν στόν πλανήτη. Διαδόθηκαν ἀπό στόμα σέ στόμα καί προσέλκυσαν πολλούς ἀνθρώπους κοντά τους. Ἔτσι στήθηκαν οἱ θρησκείες, πού εἶναι ὅλες ἀνθρώπινα κατασκευάσματα. Ὅλοι αὐτοί οἱ θεοί, ὅμως, δέν ὑπάρχουν! Ὁ ἄνθρωπος τούς ἔφτιαξε καί, ὅταν τούς βαρεθεῖ, τούς ἀπαρνιέται. Ὅλοι αὐτοί οἱ θεοί καλύπτουν πολλές ἐσωτερικές ἀνάγκες, παρηγοροῦν στά προβλήματα, κατασιγάζουν ἐπαναστατικές τάσεις, λειτουργοῦν ὡς ψυχολογικό καταφύγιο στίς φοβίες καί στίς ἀνασφάλειες. Δέν ἀντέχουν, ὅμως, στήν αὐστηρή ἔρευνα καί στήν ἀντικειμενική κριτική. Γιά νά ἐπιβιώσουν, ὀχυρώνονται πίσω ἀπό τόν φανατισμό, ἀπό τή μαγεία, ἀπό τή μισαλλοδοξία, ἀπό περίπλοκες παραδόσεις. Κανείς ἀπό τούς θεούς αὐτούς δέν πλησίασε ἔστω καί ἕναν ἄνθρωπο. Κανείς ἀπό τούς θεούς αὐτούς δέν μάτωσε γιά ἕναν ἄνθρωπο. Πάνω ἀπ' ὅλα,

ὅμως, κανείς ἀπό τούς θεούς αὐτούς δέν νίκησε τόν θάνατο, δέν συνέτριψε τόν τάφο του, δέν παρουσιάστηκε σάν νικητής τοῦ Ἄδη στους πιστούς του. Ἀπ' ὅλους τούς θεούς πού ὑπάρχουν στόν πλανήτη κανείς δέν ἔχει νά δείξει τόν ἄδειο τάφο του. Γι' αὐτό ὅλοι τοῦτοι οἱ θεοί ἀφήνουν τελικά τόν ἄνθρωπο διψασμένο. Ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά ξεδιψάσει ἀπό τόν ἀληθινό Θεό, διότι ἡ ψυχή του ζητάει τό πραγματικό πρότυπό της καί ὄχι τίς καρικατούρες πού ἔφτιαξαν κάποιοι φιλόσοφοι. Ἡ ψυχή ξεδιψάει ὅταν πλησιάσει τόν Θεό, πού δέν περιμένει νά Τόν ἀνακαλύψουν, διότι ἀποκαλύπτεται μόνος Του. Ἀποκαλύπτεται συνεχῶς μέσα στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Χαρίζει τήν ὑπαρξή Του σέ κάθε πρόσωπο πού θέλει νά ἔνωθεῖ μαζί Του. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μοναδικός Θεός. Αὐτός ποτίζει τούς πιστούς ἀπό τό ζωντανό νερό τῆς παρουσίας Του καί τούς ξεδιψάει μέ τίς ἄκτιστες ἐνέργειες τῆς θείας χάριτος Του.

Ὁ ἄνθρωπος διψᾷ ἐπίσης ἐσωτερικά, ἐπειδὴ τό ψέμα ὑπάρχει παντοῦ καί κυβερνάει τόν κόσμον. Τό ψέμα στεγνώνει τήν ψυχή. Τό ψέμα εἶναι ὁ καρπός τοῦ φόβου. Ὁ φόβος τῆς ἀπώλειας γεννάει τό ψέμα. Ἡ ζωὴ χτίζεται πάνω στά ψέματα. Ὁ φόβος ὅτι ὅλα εἶναι μάταια καί πεπερασμένα ντύνει τά πάντα μέ τό ψέμα τοῦ σημαντικοῦ. Ἔτσι θεωροῦνται σημαντικά αὐτά πού στήν πραγματικότητα εἶναι ἀσήμαντα. Θεωροῦνται σημαντικά ἡ δόξα, τά χρήματα, ἡ καριέρα, οἱ ἀπολαύσεις, οἱ κοσμικές γνώσεις, οἱ τέχνες, οἱ κοινωνικές ἐκδηλώσεις, οἱ γνωριμίες. Πάνω σ' αὐτά τά ψέματα κτίζονται οἱ ζωές καί διαμορφώνονται οἱ συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Πάνω στήν ἀγωνία πού ὑπάρχει, γιά νά κατακτηθοῦν ὅλ' αὐτά, θεριεύει τό ἄγχος, ὁ φόβος, ὁ ἀνταγωνισμός. Ὅταν κάποιος τά κερδίσει ὅλ' αὐτά, τότε καταλαβαίνει τό μεγάλο ψέμα πού κρύβεται ἀπό πίσω τους. Μέ ὅλη τή δόξα, τά χρήματα, τήν πετυχημένη καριέρα, τίς ἄκρατες ἀπολαύσεις, τά ταξίδια, τίς

πολλές γνωριμίες, τά ώραϊα ἔργα τέχνης, τίς πρωτοποριακές ἐπιτυχίες τῆς ἐπιστήμης, δέν γίνεται κάποιος ἀληθινά εὐτυχισμένος. Ἀκόμη καί ἂν κερδίζει ὅλο τόν κόσμο, ἡ ψυχή μένει διψασμένη καί ἀποστεωμένη, διότι παραμένει κενή. Τό ἐσωτερικό κενό δέν γεμίζει ἀπό τή ματαιότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ ἐσωτερική δίψα γιά τό αἰώνιο, γιά τό ἀληθινό, γιά τό αὐθεντικό θεραπεύεται μόνον ἀπό τήν ἐπαφή μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ ψυχή ξεδιψάει μόνον ὅταν ἀπαρνηθεῖ τά θολά πηγάδια αὐτοῦ τοῦ κόσμου καί ἀντλήσει τό γάργαρο νερό ἀπό τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Τά νάματα τῆς πίστεως ξεχωρίζουν τό σωστό ἀπό τό λάθος, τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψέμα, τό σημαντικό ἀπό τό ἀσήμαντο. Αὐτά τά νάματα εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή.

Τέλος, ὁ ἄνθρωπος διψάει ἐσωτερικά, διότι ἡ ἀνηθικότητα ἔχει παραλύσει τά πρόσωπα. Χάθηκε μέσα στό κυνήγι τῆς ἀπόλαυσης καί στήν ικανοποίηση τοῦ ἐγωισμοῦ τό ἀνθρώπινο

πρόσωπο. Ἡ βρωμιὰ τῆς ἀνηθικότητος γεμίζει
 μέ σκουπίδια τό μυαλό καί τή σκέψη. Ἡ
 ἐπιθυμία θεριεύει ἀλλά ὄχι γιά κάτι ὑψηλό.
 Ἀναζητάει τά χαμερπῆ, τά εὐκόλα, τά πρόστυ-
 χα, τά φτηνά. Τό συναίσθημα θολώνει. Τυλίγει
 μέ τό ἐνδιαφέρον αὐτά πού εἶναι ἀνάξια
 προσοχῆς. Μέσα στήν ἀνηθικότητα ἔρχεται ἡ
 πνευματική ξηρασία. Μέσα στή σκόνη τῶν
 ἐπιθυμιῶν τά πάντα ἰσοπεδώνονται. Ἔρχεται ἡ
 λησμοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσωπικότητα φοράει
 παρωπίδες καί ἀποκτάει μονομέρειες. Ἡ μά-
 σκα ἀντικαθιστᾷ τόν ἀληθινό χαρακτήρα.
 Ὅμως, ἡ ἐσωτερική δίψα γιά ἀρετή μπορεῖ νά
 διορθώσει αὐτή τήν κατάσταση. Μέ τόν Ἰησοῦ
 Χριστό παρόντα στήν ὑπαρξή μας ἀρχίζουμε νά
 ἀναζητοῦμε τό ἀγαθό, νά κατακτοῦμε τή δικαι-
 οσύνη, πού εἶναι ἡ δική μας ἰσορροπία, νά
 γεύομαστε τή γλυκύτητα τῆς ἀδολῆς ἀγάπης,
 νά δροσιζόμαστε ἀπό τούς ὠραίους χυμούς τῆς
 ἀρετῆς. Οἱ ἄνθρωποι ἔκαναν τήν ἀνηθικότητα
 δικαίωμα καί καυχιοῦνται γιά τίς πτώσεις τους.

Διψοῦν γιά κάθε εἶδους ἱκανοποίηση, ἀλλά παραμένουν συνεχῶς ἀνικανοποίητοι καί μονίμως διψασμένοι. Οἱ συνοδοιπόροι τοῦ Ἰησοῦ ξεδιψοῦν ἀπό τήν ἀρετή τοῦ Κυρίου, διότι τήν κάνουν δική τους. Ἀγαποῦν τήν ἠθικότητα, ὄχι γιά νά εἶναι «καλά παιδιά» ἀλλά γιά νά καθίστανται ἕτοιμοι νά προσκαλέσουν τόν Θεό μέσα τους. Ἔτσι ἡ ἀρετή εἶναι τό ἀσφαλές μονοπάτι πρὸς τή σωτηρία.

Σήμερα, πού βρισκόμαστε μαζί μέ τόν Χριστό καί τή Σαμαρείτιδα στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, ἄς θυμηθοῦμε πῶς ὅποιος πίνει ἀπό τό ζωντανό νερό πού κερνάει ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής «οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα». Αὐτό τό ζωντανό νερό εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄς τρῶμε τό Σῶμα Του καί ἄς πίνουμε τό Αἷμα Του. Τότε θά ξεδιψᾶμε ἀπό τόν Θεό, τήν ἀλήθεια καί τήν ἀρετή. Τότε θά εἴμαστε ὄντως εὐδαίμονες ἀπό τώρα καί «εἰς τόν αἰῶνα». Ἀμήν.